

Lov og Evangelium

Nr. 3

MARS 2013

49. årgang

Gustave Doré: «På veien til Emmaus»

«Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet?» Luk 24:26

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Redaksjonsnemda ved
redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Følstadvegen 135, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød,
Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke.
Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060

INTERNETT: www.nll.no

På veien til Emmaus

«Og se, to av dem var samme dag på vei til en by som heter Emmaus og ligger seksti stadier fra Jerusalem. Og de talte med hverandre om det som var skjedd. Og det skjedde, mens de samtalte og drøftet dette, kom Jesus selv nær til dem og slo følge med dem. Men deres øyne ble holdt igjen, så de ikke kjente ham. (...)

Og han begynte fra Moses og fra profetene og utla for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham. Da de nærmet seg landsbyen som de var på vei til, lot han som han ville gå videre. Men de nødde ham og sa: Bli hos oss, for det lir mot kveld, og dagen heller. Han gikk da inn for å bli hos dem. Og det skjedde da han satt til bords med dem, da tok han brødet, velsignet det og brøt det og gav dem. Da ble deres øyne åpnet, og de kjente ham.»

Luk 24:13-16; 27-31

O bli hos meg! Nå er det aftentid, og mørket stiger – dvel, o Herre blid! Når annen hjelp blir støv og duger ei, du, hjelpeløses hjelper bli hos meg!

Snart svinner livets dag, det kvelder fort, og jordens lys alt svinner og går bort, forandring skygge følger tro min vei – o du som ei forandres, bli hos meg!

O la meg se ditt kors i dødens gys, driv mørket bort og vær meg livets lys! Da skinner morgenrøden på min vei. I liv og død, o Herre, bli hos meg!

Sb 841:1,2,5

Kristi kors

Av Ingar Gangås

«Men det skal være langt fra meg å rose meg, uten ved vår Herre Jesu Kristi kors! For ved det er verden blitt korsfestet for meg og jeg for verden.»

Gal 6:14

Sann kristendom dreier seg om Jesu kors og Kristi forsoning. Å ha all sin glede i dette, er kjennetegnet på et sant Guds barn. Du elsker Jesus, fordi han har elsket deg med en evig kjærlighet. Han er blitt deg «visdom fra Gud, rettferd-ighet og helliggjørelse og forløsning» (1Kor 1:30).

Da er du en ny skapning. Du er død og oppreist med Kristus, og «beherskes» av Jesus i stedet for av verden.

Grunnskade i vår tid

Mye sto på spill i Galatia. Paulus hadde gått i rette med vranglærerne. De lærte at hedningene måtte om-skjære seg og bli som jødene for å bli skikkelige kristne. Slik kunne de også unngå forsmedelsen og forfølgelsen

som korsets evangelium forårsaket. Paulus hadde selv kjent på kroppen hva det kostet å bekjenne Jesu navn. Etter omvendelsen utenfor Damaskus var det slutt på vennskapet med de religiøse lederne. Han ble forsøkt steinet, ble pisket og slått, han var i fengsel, ja, måtte lide mye.

Mot slutten av brevet til galaterne må han ta oppgjør med det som er selve hovedproblemet med disse vranglærerne, nemlig at de ville «ta seg godt ut i kjødet... og dermed slippe å bli forfulgt på grunn av Kristi kors» (Gal 6:12).

Her tror jeg at vi rører ved noe av det som er grunnskaden i vår tids kristenhet. Vi kan ikke tåle forsmedelsen og lidelsen med det å være annerledes enn verden. Vi frykter mennesker mer enn Gud! Menneskefrykten er blitt større enn gudsfrykten. Ordet om korset har mistet sin kraft mellom oss.

Korsets budskap

For Paulus var det skjedd *noe helt*

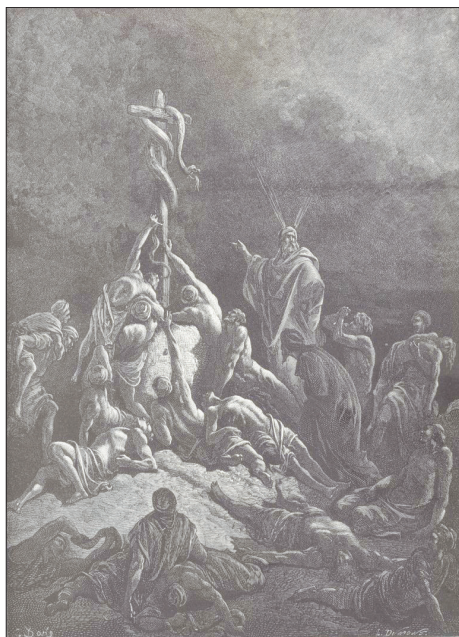
Innhold, mars 2013

På veien til Emmaus.	side 2
Kristi kors. Av Ingar Gangås	side 3
Ditt forhold til blodet. Av Sven Foldøen	side 7
Peters fornektelse. Av Reidar Linkjendal	side 9
Du vet jeg har deg kjær! Dikt	side 13
Åndskampen. Av Per Bergene Holm	side 14
Toleransens sanne ansikt. Av Gunnar Nilsson	side 15
Lovens rettmessige krav – oppfylt i oss (2). Av Ingar Gangås	side 17
Den største kjærlighet. Av Mia Hallesby	side 20

nytt. Nå kunne han ikke skamme seg lenger ved evangeliet. Han ønsket bare å rose seg av Kristi kors. Det hadde gitt ham frelse. Ordet om korset var blitt det kjæreste han hadde. I dette budskapet var Guds kraft til frelse – for hver den som tror. Paulus hadde erfart det i sitt eget liv:

«For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker. For i det åpenbares Guds rettferdighet av tro til tro. Som det står skrevet: Den rettferdige av tro skal leve (evig)» (Rom 1: 16-17)

Nå sto han i tjeneste for evangeliet.

Gustave Doré: «Kobberslangen»

Om dette skriver han til korinterne (1Kor 1:17-18):

«For Kristus har utsendt meg for å forkynne evangeliet, og det ikke med vise ord, for at Kristi kors ikke skulle tape sin kraft. For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft.»

Til galaterne (Gal 1:15-16) skriver han: «Men da han som utvalgte meg fra mors liv og kalte meg ved sin nåde, bestemte etter sin gode vilje å åpenbare sin Sønn i meg, for at jeg skulle forkynne evangeliet om ham blant hedningene, da samrødde jeg meg ikke med kjød og blod».

Nå måtte hele hans *liv* stå i Herrens tjeneste.

Slik var det også for husmannsgutten fra Verdal, Edin Holme (1865-1927), som ble forkynner og dikter. Han var yngst av sju søsken, og vokste opp under svært fattige kår. Som 15-åring måtte han forlate heimen, men stor gudsfrykt kom til å følge ham resten av livet. Korsets budskap preget diktningen hans helt fra unge år. Sangen på nummer 248 i Sangboken kan stå som et eksempel på det han *levde* i:

*Ditt kors, o Krist, ble verdens sol,
dets lys ei grenser kjenner.
Ditt kors, o Krist, ble ærens stol,
der livets lue brenner.*

*På korset åpner du din favn
for hver forvillet synder.
Fra korset, i din Faders navn,
du verden fred forkynner.*

*Fra korsets tre din kjærlighet
hver ensom sjel bestråler.
Dens guddomskraft vel ingen vet,
dens dybde ingen måler.*

*Og frøs enn alle hjerter til,
ble lukket alle hender.
Din kjærlighet dog varm og mild
mot hele verden brenner.*

*La slukkes alle lys på jord,
la stenges alle veie!
Den som har funnet korsets spor,
har evig nok i eie.*

Vi må også nevne sangen på nr. 281
i Sangboken som han har skrevet:

*På ditt kors mitt håp jeg grunner,
om ditt kors min arm jeg slår.
Skjul min synd i dine vunder,
leg meg, Krist, ved dine sår!
Gjør meg ren og gjør meg god.
Gjør meg sterk ved korsets blod.
La meg midt i sorg og våde
finne trøst ved korsets nåde!*

*Herre, hva jeg enn skal friste,
vern du hjertets skatt og del!
La meg aldri korset miste,
brenn dets merke i min sjel!
Og i dødens tunge stund
gi meg fred på korsets grunn.
Lys meg i de mørke daler
med ditt kors til himlens saler!*

For Edin Holme ble ikke korsets
budskap bare et høydepunkt én gang i
livet, men ble selve livet – hele livet ut.
Han var fattig og svært plaget, ensom

Påskemøter

- 22.-24. **Svarstad**, Sigbjørn Agnalt
Fredag kl. 19.00
Lørdag kl. 19.00
Palmesøndag kl. 11.00
24. **Tørvikbygd**, Kristian Jørgensen
Palmesøndag kl. 19.30
- 27.-29. **Langli**, Rune Karlsson
Onsdag kl. 19.00
Skjærtorsdag kl. 17.00
Langfredag kl. 17.00
- 28.-29. **Mosvik**, Ingar Gangås
Skjærtorsdag kl. 11.00
Langfredag kl. 19.00
31. **Steinsdalen**, Dag Rune Lid og
Daniel Teigen
1. påskedag kl. 11.00 (Lid)
kl. 19.00 (Teigen)
- 29+31. **Fossnes**, Martin Fjære
Langfredag kl. 11.00
1. påskedag kl. 11.00
30. **Ø. Kvelde**, Olaf Klavenæs
Påskeaften kl. 19.00
- 31.-
01/04 **Randaberg**, Lars Fossdal
1. påskedag kl. 11.00 og
kl. 19.00
2. påskedag kl. 11.00 og
kl. 19.00

og syk, men ordet om korset holdt ham
oppe helt til det siste.

Vitnesbyrdet om Jesus taler nå etter
Holmes død på hans gravstein på Ask-
er kirkegård. Der står ordene fra en av
hans bøker, «Nasaréeren», å lese:

*«Den som ham har sett kan intet
friste – ringe synes alt han siden ser.
Den som eier ham kan allting miste –
han begjærer siden intet mer».* →

Korsets anstøt

Hva er årsaken til at korset ikke lenger har denne betydningen for oss i dag? Er anstøtet for tungt å bære? Korsets budskap fører nemlig til *død over mennesket*. Der ordet om korset får komme inn i hjertet, må mennesket tape og Jesus vinne. Da blir det *bare* Jesus – Jesus alene, nåden alene og Ordet alene. Denne anstøtelige talen om *gjænfødselsens trange port* og *den smale vei* blir ikke tålt, ja, ikke bare det: Dette tales det ikke lenger om.

Korset skiller menneskeheten i to: De gjænfødte kristne – som hører himmelen til, og blir frelst. De uomvendte – som hører denne verden til, og går fortapt.

Mennesket kan ikke tåle at kristendommen er *absolutt*. Det vil ikke gå inn gjennom den trange dør, og det vil ikke gå på den smale vei. Hør hva Jesus sier:

«Gå inn gjennom den trange port! For vid er den port, og bred er den vei som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den. For trang er den port og smal er den vei som fører til livet, og få er de som finner den. Vokt dere for de falske profeter! De kommer til dere i fåreham, men innvendig er de glupske ulver. På fruktene skal dere kjenne dem» (Mat 7:13-15).

Utgang og inngang

Sann kristendom starter alltid med en ny fødsel. «Den som ikke går inn i fårekveen gjennom døren», sier Jesus i det 10. kapittelet i Johannesevangeliet, «men stiger over et annet sted, han er en tyv og en røver». Jesus sier videre i

*Korset vil jeg evig prise,
høylydt love Jesu navn.
Korset synd're vei skal vise
til Guds ømme faderfavn.*

*Korset lyser hele veien,
selv i dødens mørke natt,
lyser over ville heien,
frem til målet som er satt.*

samme kapittel: «Jeg er døren. Om noen går inn gjennom meg, skal han bli frelst. Og han skal gå inn og gå ut og finne føde».

Jesus er den eneste veien til frelse. Hos ham er det både inngang og utgang. Bare den som har gått inn gjennom Jesus, kan gå lykkelig ut i verden og være hans vitne. Og bare da kan det bli en lykkelig utgang fra dette livet, og inngang til en evig herlighet hos Jesus. Merk deg rekkefølgen på ordene i Salme 121: «Herren skal bevare din utgang og din inngang fra nå og til evig tid»!

For det første må det bli en utgang og en inngang i ditt liv! I møte med Gud blir det et oppbrudd – syndelivet taper sin glans. Da blir Jesus og hans rike det kjæreste av alt her på jord.

Da vil det også en dag bli et lykkelig farvel med denne verden, og en god inngang til saligheten med Jesus.

Jesus er det eneste som skal holde til sist. Golgata-veien fører helt fram.

Ditt forhold til blodet

Av Sven Foldøen (1878-1953)

«Blodet på de hus hvor dere er, skal være til et tegn for dere. Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi. Intet dødelig slag skal ramme dere når jeg slår landet Egypt.»

2Mos 12:13

Gud hadde bestemt seg for å frelse Israel. Han hadde sett den nød de var i, og han hadde hørt ropene deres fra fangenskapet. Nå kom han til dem og ville utfri dem.

I hvert hjem skulle de slakte et feilfritt årsgammelt lam. Kjøttet skulle de spise for å få kraft og styrke til reisen, blodet skulle beskytte dem fra fiendens angrep. Dette skulle skje ved at blodet ble strøket på dørstolpene.

Til liv eller død

Det ser ut for meg som dette ble til dom for noen, mens det ble til frelse for andre. Det samme blod hadde disse to motsatte virkningene. Det som avgjorde hvilken virkning blodet skulle få, var den stilling den enkelte tok til dette blodet. Dette angikk absolutt alle i Egypt: Død eller utfrielse.

Vårt påskelam er også slaktet, og blodet har runnet til vår utfrielse.

Men slik som det var med lammets blod i den gamle pakt, slik er det med vår Frelasers blod i dag. Dette blodet blir deg enten til liv eller død. Avgjørende for deg i den saken blir hvilken stilling du tar til Jesu Kristi blod.

Gjør det klart for deg hvilket forhold du står i til blodet, og hvilken stilling du tar til det. Det blir et enten - eller. Du kan ikke være nøytral.

Her blir det ikke spørsmål om du er jøde eller hedning, kvinne eller mann, ung eller gammel, rik eller fattig, her er vi alle like. Avgjørende for din frelse er ditt forhold til blodet.

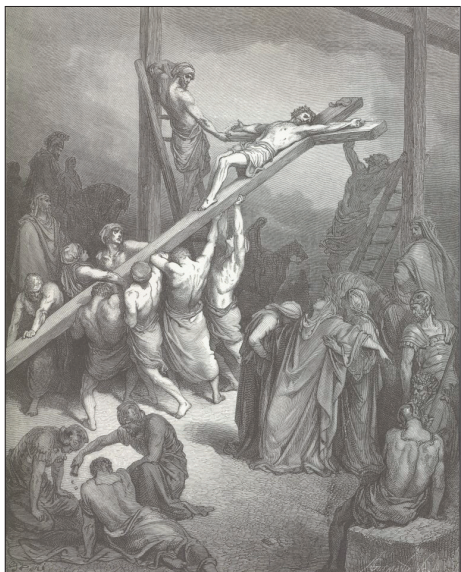
Her blir det heller ikke spørsmål om du er vakt eller ikke, om du har bøyd kne, om du ber, leser Guds ord, vitner og deltar i arbeidet i Guds rike. Det blir heller ikke spørsmål om du tror om deg selv at du er frelst. Nei, én ting er avgjørende for din frelse, og det er ditt forhold til Jesu Kristi blod.

Jeg har hørt mange si at blodet må bli strøket på hjertets dørstolper. Det har aldri tiltalt meg. Slik tale kan det vel være en sannhet i, men saken er den at blodet har runnet, og frelsen er ferdig. Avgjørende for deg er om du er i Kristus, om du er innenfor blodets beskyttelse. Da kan ingen dom ramme deg og ingen synd fordømme deg.

Å flytte inn i Kristus

Hvor ussel og elendig du er, om du plages av tvil, hvor sort av synd du er og hvor ynkelig du enn synes du er, Jesu Kristi blod alene er din frelse, din fred, din trygghet og ditt vern.

Utenom Kristus er du fortapt, om du har levd som en helgen. Men om dem som er i Kristus, står det at det ingen

Gustave Doré: «Soldatene kaster lodd om Jesu kjortel»

fordømmelse er. De er rene, de er nye skapninger.

Men så blir spørsmålet hvordan det går til at en flytter inn i Kristus.

Først vil jeg spørre deg som er et Guds barn: Hva tid skjedde det at du flyttet inn i Kristus, og hvor var du hen da? En kvinne som gav seg over til Gud på søndag, flyttet inn i Kristus på mandag. Det som forårsaket denne flyttingen, var et ord som kom til henne fra Gud: «Se, jeg tar din misgjerning bort fra deg og kler deg i høytidsklær!» (Sak 3:4).

Kvinnen trodde ordet og flyttet inn i Kristus. Hør ordet om Kristus, tro det Gud forkynner om frelsen i Kristus. Da flytter du inn under blodets beskyttelse.

«Hvorledes skal jeg være når jeg

tror, når jeg flytter inn i Kristus?», spør du. Jo, du skal være slik Bibelen sier. Du skal være fortapt, ugudelig, en riktig stakkar som ingenting får til. En som i egne øyne bare blir verre og verre, sort-ere og sortere, kaldere og kaldere, mer og mer likegyldig, mer og mer umulig. Slik skal du være.

Hvor mye fikk røveren til? Hva presterte Sakkeus? Hva godt hadde kvinnen ved Sykars brønn gjort?

Slik som du er, har du rett til å høre ordet om blodet som rant for deg. Ved Jesu blod er du forliket med Gud. Blodet slettet ut også ditt skyldbrev.

«Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset» (Kol 2:14).

Ved blodet er din og min synd fjernet.

Ved blodet og på grunn av blodet tilregnes du ikke dine synder slik som du sitter og leser dette nå. Ikke en eneste dag, ikke en time, nei ikke et minutt er vi tilregnet vår synd når vi er under blodet, i Kristus.

*«Utvalgte prekener»,
Lunde forlag, 1978*

*Jeg var fortapt og så ingen vei,
da så jeg blodet, ja, blodet.
Da ingen makt kunne frelse meg,
da frelste blodet.
Da fikk jeg kaste min byrde av,
da fikk jeg svømme i nådens hav,
takk være blodet, ja, blodet.*

Fredrik Wisløff

Peters fornektelse

Av Reidar Linkjendal (1923-2005)

«Og da de hadde sunget lovsangen, gikk de ut til Oljeberget. Da sier Jesus til dem: I denne natt kommer dere alle til å ta anstøt av meg, for det står skrevet: Jeg vil slå hyrden, og hjordens får skal bli spredt. Men etter at jeg er oppstått, skal jeg gå i forveien for dere til Galilea. Men Peter svarte og sa til ham: Om så alle tar anstøt av deg, skal jeg aldri ta anstøt! Jesus sa til ham: Sannelig sier jeg deg: I denne natt, før hanen galer, skal du fornekte meg tre ganger. Peter sier til ham: Om jeg så måtte dø med deg, skal jeg så visst ikke fornekte deg! På samme måte talte alle disiplene.»

Mat 26:30-35

Det var meget som skjedde blant Jesu disipler i tidsrommet fra de forlot salen – samværet om påskelammet, nattverden, fotvaskingen, Jesu avskjedstale – og fram til oppstandelsens morgen. Jesus forutsa alle sine disiplers fall. To personer ble spesielt nevnt. Det var Judas og Peter.

Judas' fornektelse som besto av ondskaps forræderi, endte i den største fortvilelse, med et forherdet hjerte imot Frelseren. Han ble derfor fullstendig overgitt til seg selv, til satans makt og innflytelse, og han havnet der ved i helvete.

Jeg kan selv huske fra mine tidlige barneår hvordan uhyggen ved dette navnet, «Judas Iskariot, han som for-

rådte ham», formet seg i en bønn til Gud at jeg aldri måtte ende mitt liv som denne Judas. Bare navnet lyder som et dystert rop fra avgrunnens håpløshet, og er en advarsel for alle Guds barn mot selvbedragets mulighet.

Forræderiet mot Jesus var noe som var planlagt i hans hjerte, og dette satte han ut i handling.

I dette skiller Judas seg ut fra Peter, som på grunn av sitt kjøds skrøpeligheit var kommet i selvsikkerhet. Hadde ikke til sist Jesu eget ord nådd hans hjerte, var vel også denne sikkerhet årsak nok til å gå fortapelsens vei. Å stole på seg selv fører denne vei.

Peter var sikrere på seg selv enn på alle de andre, og han hadde større tillit til seg selv enn til det advarende ord fra Jesus som forutsa hans fornektelse. Det går tydelig fram av ordets sammenheng angående Peters forsikring overfor Jesus, at han er forbauset fordi Jesus ikke har den fulle tillit til ham.

Det er Peters eget «jeg» som er i virksomhet her.

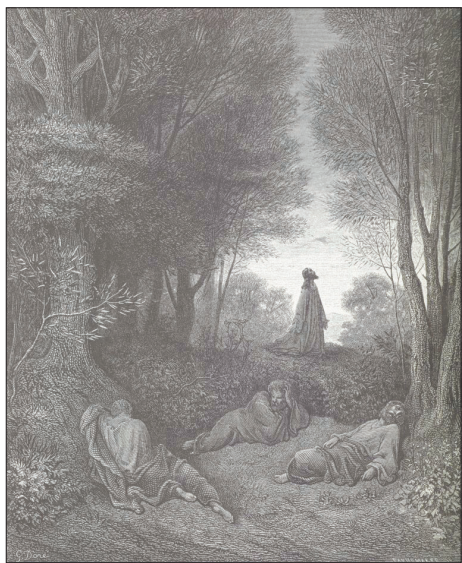
– Hos meg skal du finne en mann du kan stole på, Jesus! Her er en du kan regne med selv om alle de andre svikter. Jeg skal bli stående igjen om alle de andre forlater deg, og jeg er rede til å gå både i fengsel og i døden med deg (Luk 22:33).

Jesus vet selv hva som bor i mennesket, derfor møter han *ikke* Peter med anerkjennende ord som stadfestet hans

forsikringer, men lar ordet stå som han selv har forutsagt. Jesus er ikke begeistret og har heller ikke bruk for kjødelige forsikringer. Disse har den art i seg at en sover der en burde våke, bruker sverd der en burde lide, er sikker der en burde frykte.

Jesu forutsigelse om Peters fall nådde bare inn til hans ytre øre. På dette tidspunktet var det ikke rom for slikt i hans hjerte, da han ganske bestemt trodde om seg selv at han *var noe* framfor de andre disiplene, også i Jesu øyne. Med andre ord, for Jesus uunnværlig. Husk! Dette er den gamle slanges gift: *kjødelige garantier*.

Sannheten består egentlig i det motsatte, at Jesus blir uunnværlig for meg, et skille mellom falsk sikkerhet på seg selv, og en sann avhengighet av Frelseren.

Gustave Doré: «I Getsemane»

Det var nettopp denne selvsikkerheten Jesus gjentatte ganger forsøkte å advare Peter mot. Jesus visste selv at med denne innstilling ville Peter være ubrukelig i Guds rike. Men Gud være lovet; han selv vet utvei. Priset være hans navn, som ikke forlater sine i den slags sikkerhet, men tar seg av dem igjen.

Jesu gjentatte påminnelser til disiplene i Getsemanehagen om deres søvn, hadde hovedadresse til Peter.

– Så var dere da ikke i stand til å våke én time med meg.

En skulle tenke at Peter hadde våknet da Jesus fant ham sovende den tredje gangen, men nei, selvsikkerhetens tillit var mer dyptgående enn som så. Etter at Peter hadde fornektet Jesus to ganger, forbannet han og sverget den tredje gangen at han ikke en gang kjente Jesus. Gjennom dette oppdaget han til sist seg selv. Da hanen gol kom han Jesu ord i hu. Han fikk se seg selv som fornekkeren, akkurat slik advarselen fra Jesu munn lød. Selv noe så usselt som et irriterende hanegal, skulle minne ham om at nå var han i den livssituasjon som Jesus på forhånd hadde sagt til ham. Da han nå møtte Frelserens blick, døde selvlivet. Hans *selvtillit* ble forvandlet til *synd* mot Jesus, og nå gråt han bittert.

Ja, Gud alene vet om han da først begynte å innse hvorfor Jesus måtte gå til Golgata. Behovet for Stedfortrederen gjør seg gjeldende der selvlivet dør ut. For få åndelige dødsfall er vel selve årsaken til så lite åndelig oppstandelse.

Ingen kan forstå Peter uten den som har gjort samme åndelige erfaring. Det samme som Peter opplevde den gang, kan jo aldri noe menneske mer oppleve, men den åndelige situasjon har mange paralleller.

Peter blir ofte av kristne bekjennere betraktet som en usling ingen vil ligne, en stakkar som de har vondt av og har delvis medfølelse med.

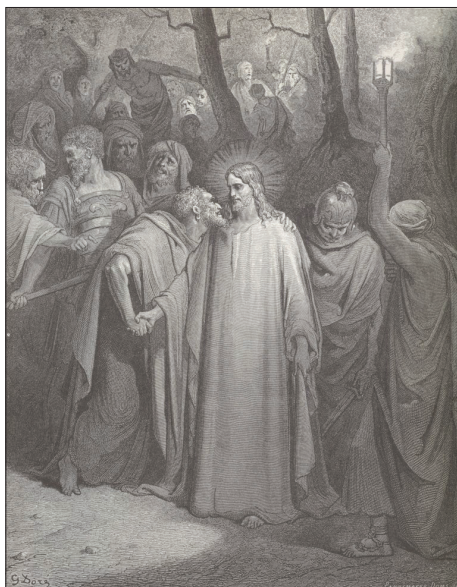
Hvem er Peter?

Han er et eksempel på ditt og mitt hovmod, selvsikkerhet, søvn, nidkjærhet og fornektelse. Er dette et godt eksempel i menneskers øyne? Nei, men et godt eksempel i de troendes øyne, en stadfestelse av ordet i Joh 3:6: «Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd», og Mat 26:41: «Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig».

Min troende venn! Du kan gå arm i arm med denne gråtende Peter, bort fra yppersteprestens gård. Du går i de samme sko så titt og ofte, når kjødet får råde, og Gud omstyrter dine tankebygninger og fornektelser mot Frelseren. De er ikke alltid synlige for andre menneskter, men er allikevel alltid åpenbare for Gud, og for deg ved Åndens tukt i ditt hjerte.

Hvordan er Jesus mot dem som i seg selv er slike usle fornekttere? Først skal du høre hvordan han *ikke* er, men som de mange vil regne med *at* han er. Han kom ikke med et haglvær av bebreidelser.

– Der har du igjen Peter for hvordan du har stelt deg! Jeg hadde advart deg flere ganger. Kunne du ikke ha hørt på

Gustave Doré: «Jesus blir forrådt av Judas»

meg før, så hadde du sluppet å skjemme både meg og deg ut på denne måten.

– Var det ikke bedre at du hadde vært frimodig og gått med inn under forhøret hos ypperstepresten, i stedet for å slå deg sammen med disse tjenerne der ute ved ilden?

– Du husker vel jeg tok deg til side og sa til deg at du ikke hadde sans for det som hører Guds rike til. Du kunne vel sovet etterpå, og ikke nettopp da jeg ba deg så inderlig om å våke bare én time med meg.

Nei, Jesus var ikke slik mot Peter, og det er han heller ikke mot deg! Nå skal du høre hvordan han er og på hvilken måte han taler til en synders hjerte. Han kommer ikke med en eneste bebreidelse eller anklage mot den som

i seg selv er blitt en synder for Gud.

Det er ikke alltid den forferdelige angeren på grunn av synden som fører folk til en sann omvendelse og tro på Jesus. Åndens overbevisning om synd fordi jeg tror på meg selv, og ikke på Jesus, fordi jeg har tillit til meg selv, og ikke til Jesus, det er *dette* som rører seg i Peter når han «gråter bitert». Fornektelsen mot Jesus hører nøye sammen med hva Peter er – i seg selv. Det er synden – den iboende synd – som blir syndig i fornektelsen. Han kommer til en sann erkjennelse av hva han er i seg selv overfor Gud.

Hos slike mennesker er det at Gud får anledning til å tale det siste ord, når vår egen munn er lukket.

Påskeleir på Haugli

Program

Talere

Lars Fossdal, Asbjørn Fossli,
Finn-Widar Knutzen og Arthur Salte

Mars

23.	16.00. Innkvartering
19.30. Kveldsmøte
24.	10.00. Bibeltime
11.30. Bibeltime
19.30. Kveldsmøte
25.	10.00. Bibeltime
11.30. Bibeltime
19.30. Kveldsmøte
26.	10.00. Bibeltime
13.00. Avreise

For påmelding og info:
Lars Fossdal: 938 67 670 / 38 32 15 44

Hva gjør Jesus med slike syndere, og hva har han å si dem?

Han møter deg der nede hvor du befinner deg, og nettopp der nede hvisker han livets ord inn i ditt hjerte. Jesus sier til Peter og til deg:

– Jeg visste så godt alt dette på forhånd. Jeg måtte bare la deg gå, fordi du skulle bli alene med din synd og få se hva du duger til. Jeg oppdrar aldri folk i troens saker for at de skal bli så selvstendige, men for at de skal bli i meg. Ingen fornektelse er så stor at du ikke kan skjule deg i meg.

«Her er ingen vrede, nåden den er rede som utsletter alt».

– Syndene dine har fått sin straff. De ble tilregnet meg. Jeg ville være urettferdig om jeg straffet den som kommer til meg med sine synder, når jeg selv er blitt straffet for synden, og har sonet den og derved fjernet den fra Guds åsyn.

Gud er rettferdig – det vil si – det er på et rettferdig grunnlag Gud erklærer den for å være rettferdig, som tar sin tilflukt til Jesus (Rom 4:5-6). Kvinnene ved graven fikk en spesiell hilsen til Peter fra engelen. Det var Jesus selv som hadde formidlet denne hilsen, for å minne Peter om at han *var* den han sa seg å være: «Trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet» (1Joh 1:9). Jesus er slik også i dag, og en slik frelser må en synder ha i livet, i døden og i dommen.

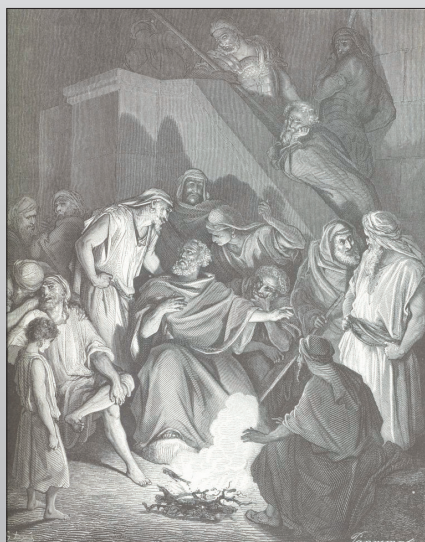
«Lov og Evangelium»
nr. 4/1967

Du vet jeg har deg kjær!

Mel.: Eg er ein gjest i verda

Min Herre og min Mester,
jeg titt mismodig er,
et syndens garn seg fester
og gir meg slikt besvær.
Du ser meg i min nød,
at synden er meg søt.
Men du er kilden ene,
som gir meg livets brød.

Du er mitt lys på ferden,
men ofte har jeg falt.
Jeg er et barn i verden,
en ynkelig og halt.
Og når jeg ser ditt blikk,
jeg kjenner godt det stikk,
som treffer i mitt indre
og dømmer alt mitt svik.

Gustave Doré: «Peter fornekter Jesus»

Jeg ofte deg fornekker,
i gjerninger og ord.
Selv om du er min vekter
– på nåde rik og stor.
Jeg følger langt der bak,
så ofte alt for svak.
Men når jeg til deg vender,
da ordnet er min sak!

Om så du skulle spørre:
Min venn har du meg kjær?
Jeg ene kunne svare:
Du vet hvordan jeg er!
En svikefull og arm,
med nød i innerst barm.
Men led du meg, o Jesus,
bort fra all verdens larm.

I kjærlighet du frelste
en synder slik som jeg!
I kjærlighet du viste,
du gjorde alt for meg.
Og for den hele jord,
det står jo i ditt ord.
At gjelden min er slettet,
o Gud, hvor du er stor!

Du kjenner helt mitt hjerte,
du vet jeg har deg kjær!
Du bærer all min smerte,
og alt hva i meg er.
Du leder meg til deg,
på frelsens trygge vei.
Jeg kan deg aldri miste,
slik du har elsket meg!

KG – 07.08.12

Åndskampen

Av Per Bergene Holm

Hva er åndskamp? Det er den kamp og strid som følger av at et Guds barn hører Guds rike til, samtidig som han lever i denne verden som ligger i det onde. Den ånd som er i denne verden står Jesus og den troende i mot. Det som et Guds barn tror og høyakter, spottes og ringeaktes av denne verden. Det er en realitet vi som kristne ikke skal og ikke kan oppheve. Derfor roper også Jesus ut et ve over de disipler som verden taler vel om, for det vitner om svikt i forhold til Guds ord og tilpasning til denne verden: «Ve dere når alle mennesker taler vel om dere, for det gjorde også deres fedre med de falske profeter!» (Luk 6:26). Den som søker å bli verdens venn kommer til å stille seg fiendsk mot Gud og får Gud selv imot seg (Jak 4:4). Her står vi i stor fare i dag! «Vennskap med verden er fiendskap mot Gud!»

Men det betyr ikke at den troende i utide skal søke strid eller yppe til strid. Nei, som troende skal vi, så langt det står til oss, søke å leve i fred med alle mennesker, om det er mulig (Rom 12:18). Vi skal være vennlige og imøtekommende, sette vår ære i å leve i stillhet og ta vare på våre egne ting (1 Tess 4:11). Vår tale skal være vennlig, men samtidig krydret med salt (Kol 4:6).

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om adresseendring når du flytter!

Den som lever og taler som en kristen, vil ikke kunne la være å gå en annen vei og føre en annen tale, til dom over verden. Profeten Daniel og vennene hans yppet ikke til strid, og likevel ble det strid.

Og den generelle formaning om å søke å leve i fred med alle mennesker, opphever ikke det bud vi som kristne har til å advare den ugudelige for hans ferd. Vi kan ikke la være å tale til verden om dens synd, advare den og kalle til omvendelse og frelse. Da er vi medskyldige og blodet skal kreves av vår hånd (Esek 3:17ff). Om noen i forfeilet åndelig lederskap vil frata en troende lærer eller forkynner dette kallet, så kan ikke den troende lyde, for her må en lyde Gud mer enn mennesker. Den strid som følger av denne profetiske oppgaven som vi har som Guds folk, og særlig den som har en tjeneste med Guds ord, kan vi ikke unndra oss, hva det enn koster. Døperen Johannes måtte tale til Herodes om hans syndige forhold til sin brors kone. Det kostet ham hodet. Og Jesus forbereder oss på at det vil koste å forkynne offentlig det han har talt til oss, og at det vil føre med seg strid (Mat 10:24ff).

I åndskampen lever den troende i en stadig spenning mellom gudsfrykt og menneskefrykt. Da gjelder det at vi akter på Guds ord til Jeremia: «Vær ikke redd for dem, så jeg ikke skal gjøre deg redd for dem!» (Jer 1:17).

L&E

Toleransens sanne ansikt

Av Gunnar Nilsson

I vinter har det vist seg hvor vanskelig det er for kristenheten i Norge å stå fast på Bibelens ord når det gjelder spørsmål der samfunnet har helt andre vurderinger. Og samfunnets vurderinger blir stadig fjernere fra Bibelens vurderinger. Da behøves det frimodighet. Det som har vært de kristnes bekjennelse, er det ofte ikke lenger.

Da må vi minnes hva Moses sa til Israel ved fjellet Horeb: «Vokt deg bare og ta deg vel i akt så du ikke glemmer det dine egne øyne har sett. La det ikke gå deg av minne alle ditt livs dager» (5Mos 4:9). Nå er det så mange ting som forandres, «men ta deg i vare og vokt deg vel, så du står fast!».

Det store frafallet

I Sverige begynte det så merkbart på 1950-tallet med reformen om kvinnelige prester. Da uttalte teologene samstemt at det var imot Bibelens ord. Men så kom det et politisk vedtak som førte til reformen med kvinnelige prester. Deretter kommer teologer, prester og predikanter fram til det samme! «Når vi leser Bibelen som helhet forstår vi at den sier ja til kvinnelige prester!», sier de. Det er så forståelsesfullt, men så forræderisk. For i dette ligger det da at Bibelen motsier seg selv. Det vil si at deler av Bibelen sier én ting, men når vi leser den som helhet, så lærer den noe annet. Altså motsier den seg selv.

Så kommer det ene spørsmålet etter det andre. Det er abortspørsmålet, ja, man kan jo kjempe mot de vinder som blåser i samfunnet, men så går det likedan der. Så kommer spørsmålet om homoseksualitet og enkjønnede ekteskap. Man leser Bibelen som en helhet og ser at kjærligheten tillater dette, selv om det nok finnes mange steder som sier noe annet. Bingo! Tenk, Bibelen stemmer overens med samfunnets vurderinger. Det er som i eventyret, de får hverandre til slutt og lever lykkelig alle sine dager.

Det tolerante samfunn

Vi som kristne må ikke være bakstreverske, men bli inkludert og akseptert av de som betyr noe her i verden. For vi er så forståelsesfulle og fulle av kjærlighet. Dette viser seg i særdeleshet i kirkers, forsamlingers og organisasjoners ledelse. Det er alltid der det begynner. Men dette opphører aldri. Så har man fjernet den vrede Gud fra Bibelen, den Gud som straffer synden, den Gud som dømmer til evig fortapelse og som allerede her i tiden straffer folk og land, som «stabler husene fulle med lik i sin harme».

Så er det så vanskelig å forholde seg til volden i den gamle pakt, sier dagens teologer. Nei, det er ikke *det* som er deres problem. Deres problem er at det er så vanskelig for dem med Bibelens Gud. For det er jo han som

handler i Bibelen.

Dette er vår situasjon i dag. Vi lever i et «tolerant» samfunn. Et samfunn der ingenting kan være absolutt sannhet. Én ting kan være sant for meg, en annen for deg – vi er så tolerante. Men så snart Guds vilje og bud legges frem, er det slutt med toleransen. Samfunnet har kanskje aldri vært så intolerant mot dem som hevder en sannhet som går på tvers av de rådende meninger i verden som nå.

Tause ledere

Og så blir det slik som vi har sett i vinter. Ledere i kristenheten bøyer av og vil ikke stikke seg frem. Og det er tragisk å se at også de som mener seg å ville følge Bibelen er ganske så tause på sine ledende poster. Kanskje følger man ikke strømmen, men man tier. Det har man ikke rett til når man har latt seg bli satt til å være *leder*. Da har man ansvar for å si ifra.

For de fleste har det begynt akkurat slik, begynt med at man tier. Som regel går det ikke med så store skritt at man går fra bibeltroskap til fornektning på én gang. Det er gjerne en mellomperiode der man tier. Man tier fordi man mener at det fører så mye vondt med seg om man skulle si ifra. Det blir splittelse og mange vonde følelser.

Uten unnskyldning

Men vi skal huske på at når vi taler om fornektelse av Bibelens ord, så mener de naturligvis ikke selv at de fornekte. Som sagt, man leser bare på en annen måte, man har blitt klokere.

Kan hende man leser Bibelen som helhet, og ut fra det har man fått et klarere syn. Slik sier man og slik tror man, og på den måten beholder man sin «ærlighet». Hvordan kan det ha seg? Jo, «Ettersom de ikke brydde seg om å eie Gud i kunnskap, overgav Gud dem til et udugelig sinn» (Rom 1:28).

Villfarelsens ånd

Men de er like overbevist som de fire hundre falske profetene på Mikas tid, at Gud taler gjennom dem, like så vel som at han skulle tale gjennom Mika. Det er den ånd som er virksom i det store frafallet. Mennesker blir bedradd, men de er like lite bevisste hyklere som fariseerne på Jesu tid.

Bli mine etterfølgere!

Det har sin pris å følge Jesus. Det gjelder spesielt for ledere og forkynnere, og slik har det alltid vært. Paulus sier det slik i 1Kor 4:9-10: «Vi er som dødsdømte. Et skuespill er vi blitt for verden, både for engler og for mennesker. Vi er dårer for Kristi skyld, men dere er kloke i Kristus. Vi er svake, men dere er sterke. Dere er æret, men vi er foraktet».

Hva skal vi da gjøre i vår tid? Jo, vi leser i Heb 13:13: «La oss da gå ut til ham utenfor leiren og bære hans vanære!» Er prisen for høy? Nei, en utsigelig herlighet venter oss!

Lovens rettmessige krav – oppfylt i oss (2)

Av Ingar Gangås

«Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. For livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov. For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet, for at lovens rettferdighet skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden.»

Rom 8:1-4

I de tre følgende versene (2-4) gis det en videre forklaring på hvordan den er som vandrer etter Ånden, og som ikke lenger vandrer i kjødet.

V 2: «For livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov».

Tekstavsnittet foran (7:7-25) viser klart at kampen mellom de to naturer ikke er borte når du er kommet til tro på Jesus. Du er ikke frigjort på den måten at du kan legge ned våpnene. Det er nå kampen begynner. Men det nye er at du som før «elsket» synden, nå «hater» den. Synden er blitt din «daglige plage» (Rosenius).

Et Guds barn er «frigjort» fra loven, men ikke ferdig med den, slik at en ikke lenger trenger å høre den eller bry seg om den. Men loven kan ikke lenger fordømme deg, du som

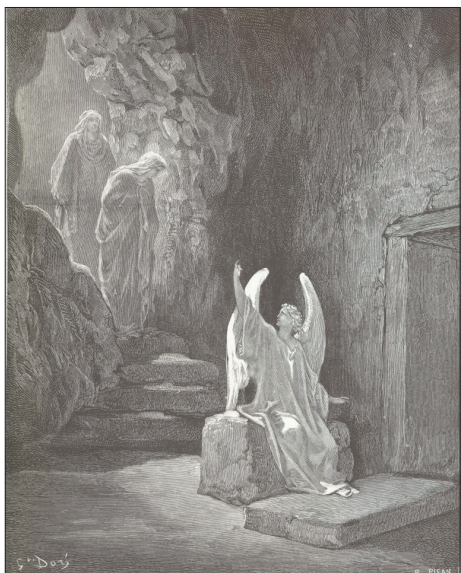
tror på Jesus. Samvittigheten er fri.

Kjødet, derimot, trenger stadig å høre loven forkynt. Før du ble en kristen, hatet du loven. Du ville være i fred og leve ditt eget liv. Guds bud var tunge, og du ville helst ikke høre loven. Da du ble en kristen, ble alt nytt. Fortsatt står «kjødet» – den gamle syndenaturen – imot, men nå er du likevel på parti med loven, slik også Paulus vitner (7:22): «For etter mitt indre menneske slutter jeg meg med glede til Guds lov». Paulus kjente samtidig på kampen mellom det nye livet og den gamle syndenaturen: «Men i mine lemmer ser jeg en annen lov, som strider mot loven i mitt sinn, og som tar meg til fange under syndens lov, som er i mine lemmer» (7:23). Midt i denne situasjonen måtte han prise Jesus. Han var satt fri i sin samvittighet, og ikke bare det:

«For livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov», det vil si lovmessighet. Syndens makt og herredømme var brutt. Nå tilhørte han Jesus og tjente i Åndens nye vesen. Bibelen kaller dette å være avdød fra synden for å leve

Dette er andre del av kommentaren over Rom 8:1-4. Første del omhandlet det første verset og sto i forrige nummer.

Red.

Gustave Doré: «Kvinnene ved graven»

for Gud. Det gamle menneske var blitt korsfestet med Kristus. Nå var han ikke en slave under synden lenger (6:6). «Men døde vi med Kristus, da tror vi at vi også skal *leve med ham*» (6:8).

Før sin omvendelse er mennesket underlagt syndens og dødens lovmessighet. Hos det gjenfødte menneske er alt blitt nytt og vi er underlagt livets

Ånds lovmessighet. Nå er vi frigjort fra den første tilstand – vi hører Jesus til, og er ikke lenger djevelens barn og slaver under synden.

V 3: «For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet».

Det var altså umulig for loven å gjøre oss rettfærdige for Gud. Det var ikke stoff i oss til det, for kjødet er skrøpelig. Loven kan ikke *hjelp*e oss til å bli kristne. Kjødet er heller ikke blitt bedre etter at vi ble kristne. Vi er fortsatt 100 % syndere. Loven felte dommen over oss, og den har fortsatt rett til å felle dommen over oss, også etter at vi kom til troen, men den kan ikke fordømme oss. For som Guds barn er vi noe mer: vi er 100 % rettfærdige i Jesus. Og nå står det her i dette verset at Jesus «fordømte synden i kjødet».

Carl Olof Rosenius har sagt om dette: «I hvilket kjød domfelte Gud synden? Unektelig i sin Sønns kjød. Apostelens dype åndelige blikk så her forsoningens hemmelighet».

Øivind Andersen stiller det samme spørsmålet i sin Romerbrevskommentar: «Hva betyr», sier han: «fordømte synden i kjødet?». Og han svarer: «Mange bibelfortolkere tar det om forsoningen, og i og for seg hører forsoningen naturligvis med i dette. Men det ordet egentlig sier, er at fordømmelsen av den synd som hersker over vårt kjød, skjedde i og med at Guds Sønn

**Velkommen til 20-års jubileum
på Bibelskolen på Fossnes
10.-12. mai!**

Info og Påmelding: Innen 15. april til
André Heian, tlf. 41 10 12 23 eller
E-Post: andre@heian.se.

ble et menneske som en av oss, dog uten synd. Her tenkes på *hele* Jesu liv, *alt* hva han var og gjorde inntil det hele fullbyrdes i hans død på korset».

Han konkluderer da med: Når Ordet understreker dette så sterkt her, at det var som et syndfritt *menneske* Jesus fordømte synden i kjødet, uten at Jesu død nevnes særskilt, må det være for å vise at Jesus har brutt syndens *makt* over oss.

Dette er spesielt trøsterike ord for et Guds barn. Da har vi seieren over vår synd i *Jesus*. Hvordan får vi da seier over vårt gamle menneske i kampen mot synden? Ikke ved loven, men vi *har* denne seieren allerede – i *Jesus*.

Rosenius og Andersen holder fram den samme bibelske sannhet – under to forskjellige synsvinkler. Sammen utgjør det de sier det herligste evangelium. Gud har ordnet med alt. Han handlet i Sønnen, fremhever Rosenius. Den *skyld* som lå på oss alle, lot Gud ramme Jesus. Og han fortsetter: «Men hvis vår synd er blitt avstraffet på den uskyldige og rene, da er dermed også dens *makt* til å fordømme *oss som er i ham*, blitt tatt bort – så sant Gud ikke krever oppgjør to ganger for samme skyld! Det er *Stedfortrederen*, Jesus som har gjort dette».

Og Andersen fortsetter: «Jesus har ikke bare fordømt syndens skyld, han har også fordømt *syndens makt* og brutt denne makt. Vi har en stedfortreder som i vårt sted og på våre vegne har seiret over den synd som hersker i vårt kjød. Og det er den siden av saken Ordet legger vekt på her. Gud vil ha oss til å regne med at i Jesus

har vi ikke alene en fullkommen soning for vår synd og en fullkommen rettferdighet overfor Gud, men vi har også *seieren over vår synd i ham*. Det er ikke ved loven, men ved Jesus vi som kristne får seier over vårt gamle menneske. Det ser vi også klart i vers 4. Hensikten med at Gud sendte sin Sønn og fordømte synden i kjødet, er at *lovens krav skulle bli oppfylt i oss*».

Øivind Andersen legger altså vekt en på at dette gjorde Jesus, ikke bare for sin egen skyld, men det skjedde *for oss*. Det er Stedfortrederen – Jesus – som har oppfylt lovens krav for oss. Og når vi er *i ham*, er vi fullstendig ett (forenet) med ham og delaktig i hans verk for oss.

Forts. i neste nr.

L&E

Møtekalender

April

12.-14.	Trondheim Per Bergene Holm
13.-14.	Årnes Sigbjørn Agnalt
14.	Sannidal Lars Fossdal
16.-21.	Tørvikbygd Odd Eivind Stensland
16.-21.	Skogn Gunnar Nilsson
19.-21.	Askim Göran Holmgren
24.-28.	Gyland Per Bergene Holm
28.	Randaberg Odd Eivind Stensland

B ØKONOMI
ECONOMIQUE

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rolfesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Den største kjærlighet

Av Mia Hallesby

I de skotske fjell kom en ørn flyvende og bortførte i sine klør et lite barn som moren hadde lagt fra seg i en høysåte mens hun arbeidet. Ørnen fløy med barnet til redet, som en tydelig kunne se oppe i den bratte fjellsiden. En jeger forsøkte å klatre opp etter barnet, men vendte om på halvveien. Han var ikke før kommet ned, så gav moren seg til å klatre oppover mot redet. Hun arbeidet seg høyere og høyere opp. Endelig er hun fremme. Hun griper barnet, trykker det til seg og kommer uskadd ned igjen. Det var en vandring som hvert øyeblikk kunne ha kostet henne livet, men hun hadde bare én tanke: å redde sitt barn.

Det var *stor* kjærlighet.

I full fart kjørte en slede gjennom en skog i Russland. Vinteren var hard, snøen høy og ulvene sultne. Hvor glupske ulvene kan være visste mannen og konen som satt i sleden, og tjeneren som kjørte. Hestene som jaget av sted i full galopp, visste det nok også. De hørte ulvene hyle og forstod at de kom nærmere og nærmere. Det hjalp ikke hvor fort hestene sprang, snart var

sleden omringet av en mengde ulver. Var det ingen redning? Da gir den trofaste tjeneren tømmene til sin herre og sier: «Frels deg selv og din kone, og sørg for barna mine!» Dermed hoppet han ut av sleden. I neste øyeblikk var han omringet av ulvene som rev ham i stykker. Den tro tjener ofret sitt liv.

Det var en enda *større* kjærlighet.

Det er festtid i Jerusalem. Jødene er samlet i sin hovedstad for å feire påske. Et tog av mennesker drar gjennom gatene på vei til Golgata. Det er en mann i skaren som alle ser på. Hans hode er blodig og bærer en tornekrone. På hans rygg hviler et tungt kors. Ved hans side går stridsmenn, og rundt om er en skare som spotter ham. Toget stanser ved Golgata. Mannen med tornekronen blir naglet til korset. Hvem er denne mann? Er det en farlig forbryter? Nei, aldri har han gjort noen synd. Han dør for andres skyld. Han dør for å frelse mennesker som bare piner ham. Av kjærlighet til dem går han i døden.

Det er den *største* kjærlighet.

«300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, 1946